

Értetlenül és csodálkozva néztük az üvegezőnővel a Sportcsarnokban összegyűlt emberek eufóriáját. Hogy jön ez a hipp-hipp-hurrá hangulat egy Multi Levél Marketing-előadáshoz?... Először is visszataszító volt a műsorvezető fogpasztareklám egyénisége, és ahogyan kierőszakolta a tapsot, hogy „fölmeligítse”, előkészítse a közönséget a szívbemarkolóan nehéz, de sikeres életpályájukat egyazon éneklő modorban beszélő üzletemberek és üzletasszonyok fogadtatását. A férfiak számára kötelező nyakkendő, valamint a tegeződő stílus rendkívül idegen, olyan „amerikai” volt számomra, legfőképp pedig az az erőltetett jókedv! Magáról az üzletről, a munkáról semmit sem tudtam meg, de a pódiumon fellépő összes sikeres üzletemberek és üzletasszonynak volt egy cso-dá-la-tos felesége vagy férje, és volt egy-két cso-dá-la-tos gyermeke, és ők mindannyian ennek a fan-tasz-ti-kus üzletnek és termékeknek köszönhetik mérhetetlen anyagi jólétüket és rengeteg szabadidejüket. Állandóan az volt az érzésem, hogy az egybegyűltek valamivel el voltak kábítva... arra is gondoltam, hogy egy számomra ismeretlen vallási szekta összejövetelére csöppentem bele.

Az előadás végét nem tudtuk megvárni, mert az üvegezőnő rosszul érezte magát. Gyalog mentünk a Keleti pályaudvarra a csomagokért. Budapest piszkos-sárga éjszakai égboltja zuhant ránk. Az üvegezőnő mögöttem kullogott, és nagyon áttetszőnek látszott. Most vettem észre néhány heget a homlokán és a bal arcán, mely égési sebekről árulkodott.

***

– Látod azokat a gyöngyházfényű felhőket? – kérdezem a mögöttem caplató nőtől. – Ezek a felhők ritkán láthatók, akkor is télen, Európa északi részén és Alaszka fölött, amikor a Nap néhány fokkal a horizont fölött van.

Hangom mintha egy vízesés függőnye mögül jönne, nincs visszhangja. Kinek beszélek? Az ismeretlen szöke nő követ-e még? Folytatom.

– Ahogy a Nap a látóhatár alá süllyed, úgy változik fokról-fokra a felhők színe és fénye, és azok intenzitása. Naplemente után két óra múlva már nem ragyognak, de jelenlétükről a csillagok halványabb fénye árulkodik. Hajnal közeledtével a gyöngyházzsínű felhők újra ragyogni kezdenek.

Kínzó szomjúság hajt, hogy ezen az éjszakán térdig

erő ragacsos ködben, ibolyakék pocsolyákba taposva botorkáljak, melyekben leszakadt gyöngyházgombok gyülekeztek. A csillagok már alig fénylenek, közel a hajnal. Nem akarok megfordulni: ha akar, kövessen.

– Ezek az Észak ragyogó tollpihe felhői – mondom.

A nő léptei dühösen összefröcskölnek az elhullajtott gyöngyházgombokat.

– Hagyd már abba ezt a kibaszott mesét a felhőkről! – szólalt meg útitársnőm. – Azt mondd inkább, mikor érkezünk már meg?!

Hosszú, nedves hajának füstös illatát mélyen be-lélegzem.

– Aztán hova szeretnél megérkezni, hercegnőm? – kérdezem incselkedve. – Van-e olyan hely a világon, ahová az ember „megérkezhet”?

Hangja idegenül belehasít a hátamba.

– Te tényleg őrült vagy! – mondja szerb nyelven.

Meggyorsítom lépteimet. Megérkeztünk Szabadkára.

A város fölött egy elzsírosodott, hatalmas bunyevác ködszoknya. A leereszkedett szoknya redőit egy fehér GOLF fényoszorói hasítják át. A gépkocsiból Madonna hangja kíméletlenül tovább hasogatja az imént szét-feslett égboltot.

– Ráesett a zongora? – kérdezem hangosan. Útitársnőm nem válaszol.

– Figyelj, most a zöldrefestett körmeit tépik! – mondom. – Szerintem már a mikrofont is befröcskölte a vérével –, de nem folytathatom tovább a heccet, mert a fehér sportkocsi egészen közel ért hozzánk, lelassított, mintha meg akarna állni. A leeresztett GOLF ablakán kihajolva, Madonna véres mikrofonnal álkapcsa között, fuldokolva, hátborzongatóan kéjesen: – Maaaaaa, ezek a rossz srácok lopják a MARLBORÓ-ÓÓÓMAAAAT!...

– Ne figyelj oda, ez látomás! – mondom megdöbben útitársnőmnek. – Ez a gyöngyházfényű felhőktől van. Nézz az égre! Megérkeztünk.

***

Éjfél előtt értem haza a Keleti pályaudvarról, és amilyen csendesesen és gyorsan lehetett, a jéghideg ágyba bújtam.

A hidegtől sokáig nem tudtam elaludni. Dideregve felkeltem, hogy megigyak egy pohár vörösborot, de előtt meg akartam győződni, alszik-e a férjem: úgy tűnt, alszik.

Amíg iszogattam a bort, hirtelen feltűnt előttem az újvidéki költőnő arca, amilyenek legutóbb, egy évvel ezelőtt láttam itt Budapesten, egy téli estén, a Merlin színház öltözőjében, amint harminc centiméterre egy pingpongasztal fölött lebegett a teste, és eszembe jutott az a verse is, amelyet akkor, amikor még egy hetilap versrovatának szerkesztője voltam, nem volt szándékomban publikálni, mert a többi verseihez viszonyítva, ezt túl szikárnak, lekopasztottnak, helyenként anakronisztikusnak tartottam. Most így újraolvasva, szinte fáznak, dideregnek a sorok.

MI A ZUHOGÁS HA FÁJDALOM

A vonat jó
egy évig fába nő
nem ír verset.

A köröm fekete
beletörik az égbe
nem ír verset.

A tenger jó
szigetet horgol
nem ír verset.

A fájdalom
nem ír vonatot fát
fekete körmöt betört eget
tengert szigetet
csak zuhogást.

Még mindig a költőnővel kapcsolatos gondolatok tartottak ébren. Ugyanazon a téli estén a Merlinben a női WC-ben két nő között hallottam ezt a beszélgetést.

– Tudod-e, hogy az esetek nyolcvan százalékában a nők nem azzal a férfival fekszenek le, akivel szeretnének, és csak húsz százalékának sikerül avval ágyba bújni, akit valóban megkívánt?

– El tudom képzelni, melyik csoportba sorolsz engem – szólalt meg a mélyebb hangú nő, miután befejezte a hányást. – És azt is tudom, hogy az irigység beszél belőled a feketebőrű hapsim miatt.

Az első nő zavartalanul folytatta:

– És azt tudod-e, hogy míg annak a bizonyos nyolcvan százalékának, vagyis a kényszeredett kapcsolatoknak a húsz százalékában éreztek a nők szexuális ki-

elégülést, addig a várva-várt szeretkezéseknek mindössze öt százalékában érték el az orgazmust?

A másik nő még gurgulázott egy ideig, aztán felfrissülve, kajánul megszólalt:

– Én pedig lefogadom, hogy egy olyan visszadobott írásodból idéztél, amelyet egy lap sem akart lehozni! – és mindketten jól felnevettek, majd távoztak.

Erre a pillanatra már nagyon vártam, mert fáztam a végékagylón ücsörögve. Az utóbbi időben ugyanis nehezen tudom visszatartani a pisilést, emiatt gyakran nedves lesz a bugyim. Ezért is jöttem ide, hogy hazaindulás előtt levesem magamról. De mivel szárazat nem hoztam magammal, egy szál vékony harisnya-nadrágban siettem ki a szeles januári éjszakába.

